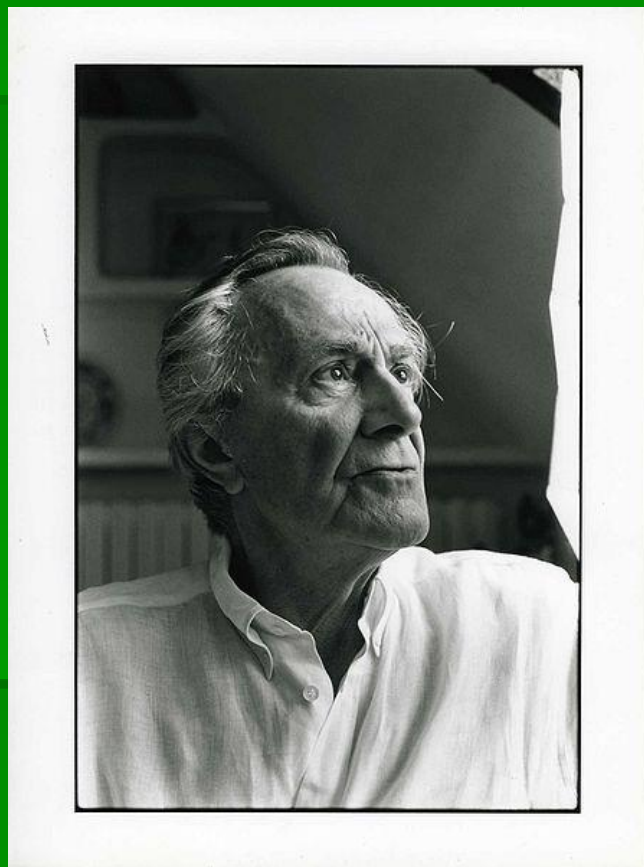

Постмодерна версія онтологічного перевороту за роботами Ж-Ф.Ліотара

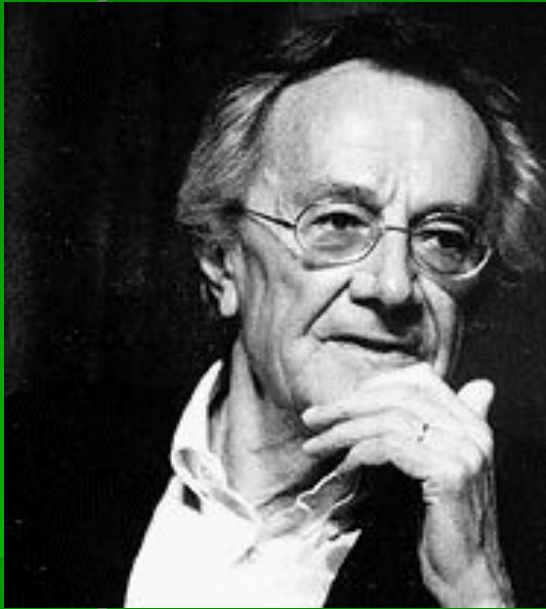
- Підготувала
- Зимогляд Хритсина

Жан - Франсуа Ліотар

10 червня 1924 — 21 квітня 1998

Жан – Франсуа Ліотар

- Жан-Франсуа Ліотар народився в Версалі (Франція).
- Вивчав філософію в Сорбонні.
- С 1950 року викладав філософію у східному Алжирі, у м. Константине, окупованому в той час французами.

Жан – Франсуа Ліотар

- З почату 1970-х та до 1987 року Ліотар викладав в Університеті Париж VIII, де наприкінці кар'єри отримав звання Заслуженого Професора.
- Протягом наступних двох десятиріч він читав лекції за межами Франції: в Каліфорнійському університеті, в Ірвіні та як запрошений професор — в університетах, по всьму світі, Берклі, Іельський університет та Сан-Дієго в США,

Жан – Франсуа Ліотар

- Ліотар любив повертатися до поняття «Постмодернізм» у багатьох своїх роботах.
- У 1998 році, під час приготування до конференції щодо постмодернізму та теорії ЗМІ, він несподіванно помер від швидко прогресуючої лейкемії. Жан - Франсуа Ліотар похований на кладовищі Le Père Lachaise в Парижі.

- Фокусом свого аналізу Ліотар обирає принцип легітимації. Цей принцип він характеризує мовою наративності. Суть цього принципу полягає у втраті довіри до знання способом прискорення прогресу наукового знання. Наслідком цього є парадокс: “Яким засобом модерна наука може бути легітимована, якщо вона відкидає всі засоби наративної легітимації знання”

- Вирішенням цього парадоксу могли б стати створення особливої форми дискурсної характеристики модерніті в цілому і модерністського філософського мислення.

- “постмодерн” – стан культури трансформації якої від кінця ХІХ ст. змінили правила гри для науки, літератури та мистецтва. Тобто “модерн” може бути застосованим до типу знання яке легітимує самого себе за допомогою метадискурсу (тобто апеляції до одного з метанаративів). На противагу модерному дискурсу є постмодерністський дискурс, який може бути охарактеризований серіями опозиції. “...я визначаю постмодерн, як недовіру до метанаративів.”

- Теорія комунікації.
- Мова-це з одного боку одностороння трансляція повідомлення, а з іншого – вільне висловлювання та діалог. Ліотар говорить про мовні ігри та використання в них дискурсу, зрівнюючи повсякденний дискурс з дискурсом наративів.

- Обмеження комунікаційної структури в інституціях. Тобто існують речі про які не говорять. Ці обмеження є фільтром дискурсивних можливостей.
- Також існують речі про які говорять, але це привілей певним класам висловлювань, влада яких характеризує дискурс особливого інституту.

- “Чи можливо адвокатувати в бараках?”
- Ліотар говорить про зміщення границь старих інституцій. Тільки в такому випадку це може бути можливим.

- Знання – не те саме, що наука. Знання не може бути редуковане до науки, і навіть до навчання.
- Навчання – це набір тверджень, які позначають або описують об'єкти і можуть бути або істинними, або хибними.
- Наука – це підсистема навчання.

- “ Знання – є тільки формою, втіленою в суб'єкті, яка встановлюється різними галузями компетентності.”

- Проблема легітимації нових авторитетів.
- Хто має право вирішувати за суспільство?
- Хто є тим суб'єктом чиї перспективи є нормами для тих, кого вони зобов'язують?

- Ім'я героя – народ
- Знак легітимації – консенсус народу
- Спосіб, яким виробляються такі норми – обговорення, дискусія.

- В постмодернізмі загалом декларується “нова філософія” яка заперечує можливість достовірності та об'єктивності... такі поняття, як справедливість чи істинність втрачають своє значення...

- Але Ліотар вважає однією з найважливіших завдань постмодерністського мислення сформулювати ідеї справедливості і істини, котрі не залежать від помилкових ідеалів консенсусу.